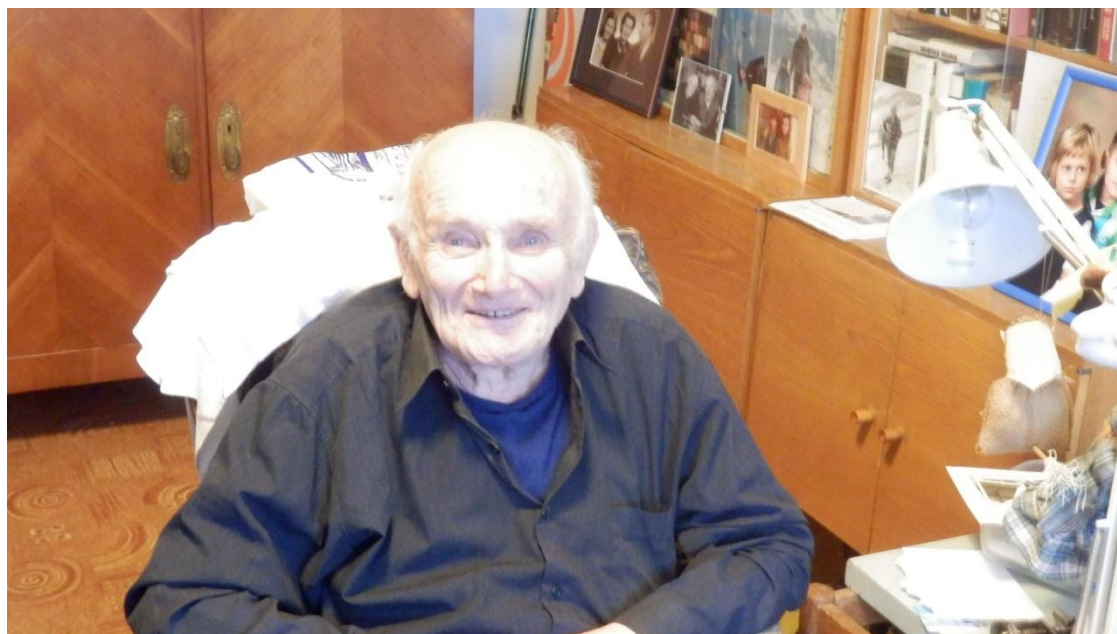


Příběhy našich sousedů

JINDRA HOJER



Vypracovali:

Zuzana Langerová, Daniela Pěnkavová, Petr Šíma

Vyučující:

Bc. Martina Musilová

Škola:

ZŠ Dukelská 1112, Mladá Boleslav

„Jestřábe, díky!“

I když se může na první pohled zdát, že tento příběh není až tak zajímavý, tak přeci jen v sobě skrývá jisté kouzlo. Pana Hojera jsme si vybrali proto, že nás zaujal jeho život spojený se známou knihou Rychlé šípy.

Jindra Hojer se narodil 30. července 1924 jako třetí dítě, ale vyrůstal jako jedináček, jelikož brzy po narození jeho sourozenci zemřeli.

„No maminka se starala o mě, abych zdárně vyrůstal a otec vydělával peníze, aby měla maminka z čeho se o mě starat. Otec byl ředitel československé obchodní dovozní společnosti. Dováželi sůl z Podkarpatské Rusi do Prahy, no ale otec zemřel v 1941 roce. Takže rodiče mě opatrovali jako oko v hlavě jo.“

Maturoval v roce 1943 z němčiny, z řečtiny, z českého jazyka a z fyziky. Poté mu přišlo předvolání do Hamburгу.

„Na transport jako technische nothilfe, to bylo za války v roce 1943, odklízet trosky do Hamburгу, no a to se mi moc nechtělo. Já jsem měl naštěstí podanou žádost, abych mohl pracovat v chemii a zrovna v tu dobu, když jsem měl odjíždět s tím transportem, tak mi přišlo vyrozumění, že můžu nastoupit u spolku pro chemickou a hutní výrobu tady v Rybitví v Pardubicích. No tak radši než do Hamburгу, jsem odjel sem do Pardubic.“

Když přišel rok 1945 a otevřely se znovu vysoké školy, Jindra Hojer začal při zaměstnání znovu studovat.

Ale vrátíme se do dětství pana Hojera, kdy velmi rád navštěvoval skautský oddíl. Jak se náš hrdina vůbec do skautu dostal?

„V tom gymnáziu jsme chodili s tím Vaškem. Vašek kamarádil s Jumbikem a o přestávce jsme vždycky museli se procházet po chodbě a tihle kluci si vypravovali o tom, jaký je to krásný v tom skautu, já jsem to poslouchal a říkal jsem si, já to já bych taky rád s vámi chodil. Na to oni říkali, no tak vstup k nám do oddílu, no tak to zařídili, čekali, až se uvolnilo místo, zaručili se za mě, já jsem teda upovídal a uprosil maminku a tatínka, aby mě tam pustili, a už jsem tam byl.“

Poprvé se s Jaroslavem Foglarem přezdívaným Jestřáb osobně setkal 10. června 1936.

„To bylo velice krátké seznámení, oni mě tam kluci přivedli, to bylo podmíněný tím, že budou rodiče souhlasit, že se uvolní místo v oddíle, protože oddíl nemohl mít víc než 45 lidí, to jako Jestřáb dodržoval a třetí podmínka byla, že se za vás zaručí dva skauti z oddílu, že nepřivedou do oddílu nějaké čertovo kvítko. Tak za mě se zaručil ten Vašek Černý a Jumbo, to byl pozdější sbormistr Národního divadla a skladatel, tak ty mě tam přivedli. Jestřáb přišel. „Jestřábe, tak to je Jindra Hojer“, no ve mně byla malinkatá dušička a Jestřáb si mě tak jako prohlédl a povídá: „tak ty chceš k nám do oddílu?“... „Já povídám, no to bych rád“ a Jestřáb povídá, „tak dobře“ a podával mi levou ruku, to my jsme si skauti podávali levou

ruku. No a já jsem byl neohrabaný skaut, tak jsem mu podával pravou ruku a on povídá, „no však si zvykneš“ a to bylo celý přijetí. Tím jsem se dostal do oddílu. “

A co všechno se ve skautu naučil?

„.....Tak jsme se tam učili různý věci, např. přišít knoflík tak, aby se dal zapnout“ „No pak jsme se naučili taky zašít trhlinu.....pak jsme se naučili první pomoc, to jsme dělali zkoušku.“„Tak tohle byla zkouška první pomoci, to se nosilo přišitý tady takhle na rukávu, já jsem měl pět těch zkoušek odborných a 3 orlí péra, tzn. 24 hodiny hladovět, 24 hodiny být o samotě a 24 hodiny mlčet, tak to byly zkoušky 3 orlí péra.“„No a pak to byly ty výpravy, naučili jsme se morseovku, takovou tu námořnickou abecedu praporkovou, pracovat s buzolou, s mapou. Najít místo v přírodě podle mapy a najít místo na mapě podle přírody, že jo, to byly takový ty různý úlohy.“

Také nám vyprávěl jednu z historek, co zažil se skautem na táboře.

„Když se dostavěl tábor, tak jednou při nástupu Jestřáb povídá: „tak hošani, tady musíme teď trochu uklidit, protože když řežete ty prkýnka na tu podsadu, tak vznikne všelijaký odpad, hřebíky se tam válejí a ona to byla louka, kam pak chodil ten majitel pást krávy“„No tak musíte ty hřebíky všechny pečlivě vysbírat, tak jsme sbírali hřebíky, a protože žádná činnost se neobešla bez legrace, tak vzniklo brzo úsloví: „Jestřábe, zachránil jsem krávu.“

Do skautského oddílu pan Hojer docházel od roku 1936-1940, než to zakázali Němci a jeho otec.

Mezi jeho nejbližší přátele patřili Václav Černý zvaný Černochoch a Jaroslav Foglar zvaný Jestřáb, který se ho o několik let později zeptal, jestli by mohl použít jeho jméno ve své knize Rychlé šípy? A pan Hojer s tím souhlasil, protože mu to dovolila maminka. A tím se Hojerovo jméno stalo slavným.

„Protože při jedné besedě mě Jestřáb vybídl, abych podepisoval taky ty knížky. Já jsem říkal, já přece nejsem Jindra Hojer z Rychlých šípů a Jestřáb říkal: „ale jen piš“, tak tím mi dal jako najevo, že snad z té postavy je trochu víc než jenom moje jméno. Tak jsem psal.“

A jak vzpomíná náš hrdina na Jestřába? Jindra Hojer na něho vzpomíná jako na člověka, který dovedl rozdávat radost všem v mládí, a tím všechny poznamenal na celý život. Účast těch všech lidí při nejrůznějších akcích nakonec i vydaný sborník vzpomínek „Jestřábe, díky“ snad nejlépe vystihuje to, co všichni k Jestřábovi cítí: velkou vděčnost.

Co by to bylo za rozhovor, kdybychom se nezeptali na to, jestli někdy Jindra zkoušel vyndat ježka z klece?

„O ježkovi mi ani nemluvte, toho jsem dostal teda.“ „K devadesátinám.“

Naše poslední otázky poté směřovaly na 2. světovou válku, na kterou nevzpomíná pan Hojer rád. Nejen, že to byla doba zlá, ale během války přišlo o život několik jeho kamarádů.

„.....A takhle to bylo v 1942 roce, příběhla paní správcová a povídá (ona nám říkala děti), „děti, běžte radši domů, stalo se něco strašného, byl spáchaný atentát na Heydricha. Němci prohledávají celou Libeň, kdyby vás tady nachytali, tak byste mohli mít nějaký malér.“„No tak jsme odešli domů, no tak co vám mám povídat...stanné právo, zatěmnění, potravinový lístky“„My jsme jezdili na kolech. V Kobyliších byla cyklistická klopená hliněná dráha. Tak jsme tam jezdili trénovat. A jednou nás, jak jsme tam jeli, tak nás předjel takový transport. Němci vezli odsouzený naše spoluobčany na střelnici do Kobyliš a tam je popravili.“

.....„No a v roce 1943 to byla válka. To jsem přišel do Rybitví. No tak tady jsme zažili všelijaké ty události, nálety. To se pamatuju, když byl ten nálet na Drážďany. To bylo v roce 1945 v únoru. Tak to bylo takový strašný bombardování.“

.....„A viděli jsme zář červenou, to byla červená obloha. Tam tenkrát přišlo strašně lidí o život a ty Drážďany to teda odnesly těžce.“

Stejně jako 2. světová válka, tak i únor 1948 zanechal nehezské vzpomínky v paměti Jindry Hojera.

„Na to nerad dost vzpomínám, víte. To byly takový dva a půl krásného roku od toho 1945 roku, a pak to všechno zhaslo. To bylo 40 let ztraceného života. No, přežili jsme to.“

A na co kromě Rychlých šípů je ještě pyšný?

„Když bylo dceři 60 let, tak jsem jí napsal takový dopis jako gratulaci a napsal jsem jí: „JSEM RÁD, ŽE MŮŽU BÝT NA TEBE HRDÝ.“

